

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 60. Miracula S. Pacomii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

tutis præficiantur; opus injunctum in timore Dei perficiebant, & hora refectio- nis ad Monasterium redibant, nunquam enim apud illas manducabant, aut bibe- bant. Si quando Virgo mortua fuisset, aliæ, omnibus ad sepulturam præparatis, defunctam ad ripam fluvii, quo duo Mo- nasteria separabantur, Psalmos de more cantantes, deferebant; Tunc advenien- tes Monachi cum ramis palmarum, & oli- varum, cantantes, funus in alteram ripam trajiciebant, & cum gaudio in suis sepul- chris deponebant.

§. LX.

Miracula S. Pacomii.

Sanctus Pacomius etiam Miraculorum dono claruit. Quædam mulier ex ur- be Tentyra diu sanguinis profluvio afflige- batur; cum audisset, quanta S. Pacomii virtus esset, Confessorem Dionysium Pres- byterum, & Ecclesiæ Tentyriensis œcono- mum, viri Sancti in paucis amicis, adiit, rogavitque, ut virum Sanctum accerferet, tanquam alterius negotii necessitas id exi- geret; S. Pacomius, ad Ecclesiam veniens, oravit, precibusque completis, salutavit Dionysium, & penes eum consedit; ipsis colloquentibus, mulier accessit retro, vi- va fide impulsæ, sed ob viri reverentiam trepida, cucullum, quo caput ejus tegeba- tur, tetigit, & tangendo sanata est. Prona

c. 34.

N 2

in

Sæculum IV. in terram cadens, egit Deo gratias, & Presbytero Dionysio Benedictionem impertiente, ad sua rediit. Vir quidam procul

A. C. 363.

6. 36.

videns S. Pacomium, sub porta Monasterii stantem, accurrit, & ad pedes ejus prostratus rogat, ut filiam suam a Dæmone, ipsam torquente, liberaret; S. Pacomius, eo ante fores relicto, intravit, & per ostiarium significari jussit: *non solemus feminis colloqui, sed si quam vestem filiae tuae habes, mitte eam, benedicam, & remittam tibi, confidens in IESUM Christum, quod liberanda sit.* Ergo tunica puellae illius affertur, quam S. Pacomius severo oculo intuens, ait: *non est hæc tunica, cujus esse dicitis, patre autem ejus affirmante, quod esset, subjunxit: scio, quod ejus sit, at virginitatem suam Deo consecraverat, & fregit votum, ideo dixi, quod ejus tunica non sit; jam ergo tibi in Dei præsentia promittat, se in continentia victuram, & IESUS Christus sanabit eam.* Afflictus Pater veritatem ex filia quæsiit, quæ culpam confessa, cum juramento promittebat, nunquam imposturum mali quidquam admissuram; tum S. Pacomius oravit pro ea, & oleum, a se benedictum, misit, quo simul ac peruncta, a Dæmonio liberata est.

6. 37. Vir alius, cujus filius erat a Dæmone obsessus, ad Sanctum Pacomium venit, qui dedit ei panem benedictum, sollicitè mōnens, ut obsessus, quotiescunque reficeretur,

tur, ante comestionem pauxillum hujus Sæculum IV.
A. C. 363.
panis sumeret; Parens filio suo panem de-
dit, sed is, Dæmone prohibente, non gusta-
vit, habensque ante se panem alium, arri-
puit, & comedit. Pater panem benedi-
ctum in minima frustra fregit, atque in
palmæ termites, eorum nucleis ablatis,
immisit, nihilque aliud filio, quod come-
deret, dedit; puer obsessus cortices ape-
ruit, frustula panis abjecit, & nec ipsos ter-
mites manducans, omni cibo abstinuit.
Parens per plures dies puero nihil omnino
cibi suppeditavit; tandem, fame premen-
te, panem benedictum comedit, indormi-
t, & fugatus est Diabolus. Plures alios
ægrotos S. Pacomius sanitate donavit. Si
autem Deus preces ejus exaudire noluis-
set, ideo non affligebatur, aut mœrebat,
sciens, Deum sapissime majus homini be-
neficium, si quod postulat, deneget, quam
si concedat, præstare.

Varus Episcopus ex urbe Panos ad S. c. 39.
Pacomium litteras dedit, rogans, ut prope
urbem suam Monasteria fundaret; annu-
ens postulationi Pacomius, itineri se de-
dit, atque transiens omnia Monasteria sibi
subjecta visitavit. Panos advenientem S. Pacomius.
cum Monachis suis Episcopus summis Re-
verentiæ signis excepit, diem illam festi-
vam esse jussit, & pluribus ædificandis Mo-
nasteriis locum assignavit. Statim vir San-
ctus in gaudio S. Spiritus opus aggressus

N 3 est;

Sæculum IV. est;

A C. 363.

est; ecce autem, dum murum exstruunt, qui totum Monasterium ambiret, nocturni quidam grassatores in tenebris demorabantur, quæ per diem fuerant ædificata. Equidem S. Senex discipulos suos hortabatur, ut hæc patienter ferrent; sed vindictam malorum Deus suscepit, & cum perditii homines congregati essent, ut quod pessime sibi proposuerant, perficerent, Angeli Ministerio flammis consumpti ab hominum oculis disparuerunt. Exstructis Monasteriis S. Pacomius quosdam ex suis Discipulos ibi reliquit, quibus Samuelem, virum hilarem, & sobriam præfecit. Haud procul ab urbe sita erant hæc Monasteria, hinc diutius ibi moratus est, donec novella germina radices posuissent.

e. 45. S. Pacomius dono Prophetiæ prædictus fuit, eique Deus inter alia, quis suorum Monasteriorum post mortem ejus futurus esset status, revelavit, nempe fore, ut Monachi admodum multiplicarentur, quosdam in pietate, & abstinentia perseveraturos, alios in tepiditate lapsuros, & perituros; tantum malum præcipue a negligentia Superiorum profecturum, qui non satis firma in Deum fide, multitudini essent adulaturi; hos discordiæ semina sparsuros, nec quidquam amplius Monachi, nisi vestem retenturos. Sic ubi semel mali Monachi cæterorum Regimen invaserint, orituras æmulationes, & jurgia, & aliquos

aliquos prima munia ambituros; in Præ-Sæculum IV.
 latos eligendos, non qui meritis, sed tem- A. C. 363.
 pore priores essent; bonis loquendi, alios-
 que corripendi libertatem eripiendam,
 eosque, quamvis silerent, & quiescerent,
 malorum persecutionem non evitatu-
 ros. S. Pacomius hac revelatione afflictissimus
 visione cœlesti, dum ipsi JESUS CHRISTUS
 inter Angelos medius apparuit, recrea-
 tus est. (*) N 4

(*) Hem tandem aliquod indicium! Interpre-
 tem nostrum verosimilius esse Lutheranum, quam
 Calvinistam. Hic in Nota adjecta Lutherum cum
 S. Pacomio comparat, S. Pacomium Dono Mira-
 culorum, & Prophetiæ præditum fuisse non cre-
 dit, & in fine subjungit: Zur Bestimmung eines
 Wunderwerks und Weissagung gehöret weit
 mehr; oder wenn dieser Begriff zum Grunde
 geleyet werden soll, wie er hier vor Augen lie-
 get, so können wir gewiß erweisen, daß Lu-
 therus ein Wunderthäter, und Prophet gewe-
 sen, und also zwey grosse Siegel zu seinem Re-
 formationsgeschäfte gehabt.

Habemus hic fatentem, Protestantes probare
 non posse, Lutherum fuisse Thvmaturgum, aut
 Prophetam. Imo, utinam quod Lutherus in Ca-
 put 4tum ad Gal. commentans prædixit adimple-
 retur; ibi enim Doctrinæ suæ interitum immine-
 re vaticinatur. Jam vero si Deus permittat, ut
 ejus errores usque in Sæcula durent juxta illud
 ad Corinth. II. oportet esse Hæreses, falsa est ejus
 Prædictio, & qualis Prophetia, talis etiam est Pro-
 pheta. Si Lutheri Doctrina intereat, alia profe-
 cto fuit, quam JESU CHRISTI, quæ in æternum sta-
 bit. Sed cum Interprete nostro loquamur: ipso
 fatente Lutherus nullum Donum, nullum Signum
 speciatim, & Cœlitus concessum habuit. Nunc
 duo sunt modi, quibus Doctor, qui a Deo est,
 Missio-

Sæculum IV. Missionem suam probet, vel per Miracula, vel per
A. C. 363. testimonium hominum. Quæro igitur, an Lutherus immediate a Deo acceptis Donis Miraculorum, vel mediate, id est, interveniente Præcepto aut Licentia obtenta ab Hominibus, hanc Potestatem habentibus, ad reformandam Ecclesiam Romanam missus fuerit? modo primo fuisse missum ipse Protestans noster non affirmat; ergo modo secundo. Rursus itaque quæro, a qua Ecclesia Lutherus se missum probaverit? an a Romana quam contempsit? an ab alia? quinam sunt illi Episcopi, aut alius Potestate mittendi gaudens qui eum miserunt? ergo Lutherus nullo proprio signo ab omnibus, quotquot ab Exordio Ecclesie fuere Hæretici, distinguitur. At non indigebat Lutherus aliqua Missionem, quia nihil nisi clarissima in Evangelio contenta docebat. Ergo solus Lutherus, & pauculi in Ecclesiam Romano-Catholicam rebelles Doctores Sensum Sacræ Scripturæ v. g. in Materia de Merito, de Sacramentis, de Potestate a Jesu Christo S. Petro, concessa intelligebant? ergo Jesus Christus Ecclesie suæ promissam Spiritus S. assistentiam subtraxerat? imo hoc est, quod quæritur, an Lutherus melius quam Ecclesia Romana S. Scripturæ sensum perspexerit? Omnes Hæretici, præsertim Ariani, ex verbis S. Scripturæ errores suos probare nitentur; idem fecit Lutherus, nullo signo vel argumento munitus, cur ipsi potius, quam omnibus superiorum temporum Hæreticis, qui ab Ecclesia Romana defecerunt, esset credendum. At iterum! Abusus in Ecclesia Romana erant manifesti, contra quos Lutherus scripsit. Si Lutheri mens fuisset abusus tollere, poterat cum multis viris Catholicis illius ætatis contra hos abusos, qui hodie maximam partem sublati sunt, calamum stringere. Quis vero ei Potestatem dedit, quis misit, ut post tot Sæcula Ecclesie Romanæ Doctrinam damnaret, & Fidem Anti-Christianam proclamaret, & ab eius Communionem populos avelleret?

HISTO.